

nuta, nepodlehla úplně, nýbrž pro tentokráte, a nenáleží tedy žalovaným nárok na přisouzení útrat sporu, nýbrž poněvadž každá strana svým stanoviskem dílem prohrála, dílem zvítězila, aniž bylo lze jich podíly přesně určit, bylo útraty sporu (všech tří stolic) navzájem zrušiti.

P o z n. z a s. Konstatuji pouze, že v žalobní odpovědi neučinili žalovaní návrh, aby žaloba byla »zcela« zamítnuta a to pokud směřuje proti Janu T. proto, že žalobce nesložil účtu a pokud směřuje proti Františce T. pro nedostatek passivní legitimace, nýbrž že námitku předčasnosti činili oba žalovaní a že také oba žalovaní učinili návrh, který zní doslova:

»Ježto žalobce nesložil žádné vyúčtování a také proto, že žalovaný mu ničeho nedluží, navrhně žalovaná strana u ústního roku zamítnutí žaloby a odsouzení žalující strany k náhradě útrat.«

Rozhodnutí nejvyš. soudu ze dne 11. října 1928 č. j. Rv 794/27. Dr. Fd. Palkovský.

Prohlášení žalovaného učiněné v žádosti za prodloužení lhůty k podání žalobní odpovědi, že žalobní udání popírá a navrhuje zamítnutí žalobní žádosti, je postačující žalobní odpovědí.

Procesní soud zamítl žádost za vydání kontumačního rozsudku pro nepodání žalobní odpovědi, poněvadž v žádosti za prodloužení lhůty k podání žalobní odpovědi žalovaný uvedl, že popřev žalobní udání a navrhnuv zamítnutí žalobní prosby tím žalobní odpověď podal.

Rekursní soud máje za to, že uvedené vyjádření žalovaného není žalobní odpovědí, usnesení procesního soudu zrušil a tomuto nařídil, aby znova rozhodl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení procesního soudu.

Důvody: Vzhledem k tomu, že návrh na prodloužení lhůty k podání žalobní odpovědi obsahuje popření děje žalobního a návrh na zamítnutí žalobní prosby, dlužno považovati obsah návrhu toho za postačující odpověď na žalobu z důvodů, které byly podrobně uvedeny v rozhodnutí č. 5889 sb. n. s., na něž se tuto poukazuje, neboť nebyly vyvráceny obsahem dovolacího rekursu.

Na tom nelze ničeho změnit ani poukazem k tomu, že žalovaná strana svým návrhem na prodloužení lhůty k žalobní odpovědi a prohlášením, že navrhně při ústním jednání zamítnutí žaloby, sama dala výraz tomu, že obsah návrhu nepovažuje

za žalobní odpověď, neboť žalovaná přece jen žalobní tvrzení popřela a zamítnutí žaloby navrhla, čímž učinila formálně požadavku § 243 c. ř. s. zadost.

Bylo proto rozhodnuto, jak se stalo.

Rozhod. nejv. soudu ze dne 24. ledna 1929
Rv II 5/29. K. L. J.

I částečný rozsudek vydaný na základě uznání žalované strany je uznávacím rozsudkem a nevadí, že soud jej tak pojmenoval, stačí, když jej uznáním žalované strany odůvodnil (§ 395 c. ř. s.).

Žalující strana žádá, aby žalovaná strana byla odsouzena zaplatiti jí 31.003·53 Kč.

Uznávajíc, že jest dlužna 23.061·78 Kč a 978·66 Kč, žalovaná strana ostatní přednes žalující strany popřela.

Žalující strana učinila nato návrh, aby o částkách žalovanou stranou uznávaných bylo rozhodnuto rozsudkem částečným.

Tomuto návrhu procesní soud vyhověl.

Odvolací soud tento rozsudek potvrdil a v důvodech mimo jiné uvedl:

Jde o rozsudek vydaný na základě uznání žalované strany. Takový počne vzhledem ke stranám účinkovati dnem vydání. Vydání rozsudku stalo se 23./XI. 1928. Odvolání mělo tedy býti podáno do 7. prosince 1928, stalo se tak však teprve dne 21./XII. 1928. Bylo tedy podáno po uplynutí odvolací lhůty (§ 416 odst. 3, § 464, § 471 č. 2, § 474 odst. 2 c. ř. s.).

Nejvyšší soud podané dovolací stížnosti nevyhověl.

O d ů v o d ě n í: Stěžovatel se snaží vyvrátiti právní názor odvolacího soudu, že rozsudek první stolice je rozsudkem na základě uznání ve smyslu § 395 c. ř. s. Než o tom nemůže býti pochybnosti proto, že rozsudek uvádí, že F. V. uznává, že firmě B. dluží 23.061 Kč 78 h a 978·66 Kč a že tato navrhla vydání částečného rozsudku na uznání obnos 24.040·44 Kč. Nevadí, že neuvádí výslovně, že vyhověl návrhu žalobkyně na základě uznání žalovaného, a že uvádí, že mu vyhověl částečným rozsudkem podle § 391 c. ř. s. Částečný rozsudek (§ 391 c. ř. s.) může býti zároveň rozsudkem pro uznání (§ 395 c. ř. s.). Je-li tomu tak, pak nabyl tento rozsudek účinnosti proti stranám prohlášením (§ 416, III c. ř. s.) a tím počíná odvolací lhůta. Protože pak tato lhůta nebyla dodržena, odmítl odvolací soud právem odvolání jako opožděné. V tom se poukazuje na správné důvody napadeného usnesení. Otázku, zda byl vydán rozsudek na základě uznání právem či ne-